

Hotel Montecarlo

FRANCESC CANDEL

Hotel Montecarlo i Hotel Transeute, així, havent-se menjat l'accent i la segona ena de *transeünte*. Quan passaves per davant del mur que tapiava la boca de tan immens refugi d'exhombres o exclosos socials, podies llegir aquests divertits rètols escrits amb quitrà. El segon deu haver desaparegut, perquè Jesús Martínez Fernández, en la seva crònica *Viaje al centro de Montjuïc*, no l'anomena. Sí que esmenta un altre apel·latiu: *Las cuevas de Ali-Babá*. El nom ho diu tot. Acabada la guerra, "en aquest lloc es van instal·lar els estrats més baixos de la classe social". Les denominacions populars sempre arrossegueuen un humor corrosiu. Ens referim a l'enorme subterrani que el bàndol republicà va excavar durant la nostra contesa civil, després dels dos cops que els avions feixistes van aconseguir incendiar els dipòsits de gasoli-

na que CAMPSA tenia instal·lats al mig de la barriada de Can Tunis. Jo vaig viure de prop, amb ulls infantils i espantats, els dos bombardejos. El combustible incendiat ennegria completament la volta del cel. Jesús Martínez, periodista, i Jaume Susany, tècnic en arts gràfiques, van penetrar en aquesta inacabada construcció i com a resultat de les seves investigacions han elaborat un detallat informe que pot consultar-se a la Casa del Rellotge, a l'arxiu que amb tanta dedicació regenta Julio Baños. L'obertura tapiada d'aquest *hotel*, amb algun forat d'entrada camuflat entre matolls, és al vessant de Montjuïc que circumval·la la ronda Litoral, entre la carretera de Miramar i el cementiri del Sud-oest. A causa precisament d'aquesta ronda, el seu accés és extremament difícil, ja que només és possible arribar-hi seguint l'antiga carretera de llambordes del Morrot, "avui soter-

rada entre runes i arbusts secs sota l'asfalt del cinturó barceloní": d'aquí que tan *sumptuós* hotel s'hagi quedat, ara ja, sense hostes ni diürns ni nocturns. Jesús i Jaume, i abans de penetrar en un túnel de 120 metres de llarg en línia recta i més de tres metres d'ample, en el que podria ser l'antesala de la gruta, es van trobar amb aquesta curiosa llista d'estris: una catifa de revistes pornogràfiques dels anys 60, llaunes d'oli SEAT, bosses, sabates, maletes velles, la funda d'una guitarra, palanganes, vidres, matalassos, piles Cegasa, un farcell de la mili, un disc de vinil de 1983 de Los Chunguitos, un altre de 1978 del pianista Richard Clayderman... Són relíquies de residents que com a transeünts es van refugiar en nits encara no tan llunyanes. ¿Arribaran a convertir-se, amb els segles dels segles, en fòssils de prehistòria? ¿Endevinaran amb això el veïnatge únic i la globalització, on tots vivíem tan igualats, tan agermanats, tan conformats i tan tranquils?